

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda J. S. kwotę 7.634,86 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 3 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z dalszymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, oraz kwotę 1.821,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu i oddalił powództwo w pozostałej części.

Powyższe orzeczenie zapadło na podstawie poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy podzielił i w przeważającej mierze przyjął za własne, za wyjątkiem ustaleń dotyczących wypłaty odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, a których najistotniejsze elementy przedstawiają się następująco:

W dniu 15 lipca 2015 roku doszło do kolizji, na skutek której uszkodzony został pojazd marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...), użytkowany przez M. W.. Sprawca przedmiotowego zdarzenia posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z (...) Spółki Akcyjnej w W.. Poszkodowany M. W. zawarł w dniu 7 sierpnia 2015 roku z J. S. umowę najmu pojazdu zastępczego marki P. (...). W dniu 7 sierpnia 2015 roku pomiędzy tymi samymi stronami zawarta została umowa cesji wierzytelności, w wyniku której J. S. nabył od M. W. przysługującą mu względem (...) Spółki Akcyjnej w W. wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 15 lipca 2015 roku. Najem pojazdu zastępczego trwał 19 dni, od dnia 7 sierpnia 2015 roku do dnia 26 sierpnia 2015 roku. Z tytułu najmu pojazdu zastępczego J. S. wystawił fakturę VAT nr (...)

na łączną kwotę 3.800,00 złotych netto, tj. 4.674,00 złotych brutto. Strona pozwana przyznała odszkodowanie na pokrycie kosztów naprawy 9.623,12 złotych. Decyzją z dnia 19 sierpnia 2015 roku strona pozwana przyznała dopłatę do odszkodowania w kwocie 2.007,04 złotych stanowiącą szkodę w pojeździe. Strona pozwana nie wypłaciła żadnej kwoty na pokrycie kosztów najmu pojazdu zastępczego a jedynie na pokrycie kosztów naprawy pojazdu N. (...). Pismem z dnia 1 września 2015 roku J. S. wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 8.076,00 złotych w związku z szkodą z dnia 15 lipca 2015 roku. Uzasadniony czas naprawy pojazdu N. (...) o nr. rej (...) przy uwzględnieniu wszystkich uszkodzeń, zakresu niezbędnych napraw – określony szacunkowo, liczony od dnia możliwości zamówienia części wynosił ok. 6 dni roboczych. Czas oczekiwania na oględziny należy zaliczyć do uzasadnionego czasu najmu – okres 2 dni. Okres rzeczywistego najmu -

19 dni nie był czasem wydłużonym. Stawka najmu pojazdu kształtowała się w zakresie 85,00 do 240,00 złotych netto/doba. Uzasadnione i celowe koszty naprawy pojazdu N. (...) za szkodę z dnia 15 lipca 2015 roku z zastosowaniem części oryginalnych klasy O wyniosły 11.862,62 złotych netto, tj. 14.591,02 złotych brutto.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości. W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostaje przejęcie przez stronę pozwaną w trybie art. 822 § 1 - 4 k.c. odpowiedzialności za skutki kolizji drogowej z dnia 15 lipca 2015 roku, w której uszkodzony został pojazd marki N. (...) o nr. rej (...). Zdaniem Sądu ogólny czasookres, uprawniający poszkodowanego do uzyskania stosownej rekompensaty gwarancyjnej ubezpieczyciela, nie może być utożsamiany z czasem technologicznej naprawy uszkodzonego pojazdu, który nie uwzględnia rozlicznych, często złożonych okoliczności towarzyszących procesowi restytucyjnemu. Należy do nich zaliczyć wszelkie uwarunkowania związane z przygotowaniem samochodu do naprawy, do których można przykładowo zaliczyć oględziny pojazdu, zwłaszcza kilkakrotne, dokonywane na zlecenie ubezpieczyciela

lub z jego udziałem, a przede wszystkim różnego rodzaju czynności polegające na zamówieniu i sprowadzeniu odpowiedniej jakości części zamiennych niezbędnych do wykonania remontu auta. O ile powyższe działania są obiektywnie racjonalne i uzasadnione, nie można podważać ich konieczności. Na gruncie rozpoznawanej sprawy

nie można stwierdzić, że działania poszkodowanego miały wpływ na wydłużenie remontu uszkodzonego N. X.-T..

Sąd Rejonowy w oparciu o przeprowadzony dowód z opinii biegłego stwierdził, że stawka najmu pojazdu zastępczego w wysokości 200,00 złotych netto/doba nie była stawką wygórowaną i mieściła się w przyjętych stawkach rynkowych, natomiast okres najmu pojazdu zastępczego 19 dni nie był czasem wydłużonym i zawierał czas technologicznej naprawy 6 dni jak i czas oczekiwania na oględziny 2 dni oraz dni wolne od pracy. Koszty naprawy zaś zostały ustalone przez biegłego na kwotę 14.591,02 złotych brutto, zaś strona pozwana wypłaciła do tej pory łącznie kwotę 11.630,16 złotych. Brakująca kwota konieczna do pokrycia szkody wynosi różnicę kwot wskazanych powyżej i wynosi 2.960,86 złotych. Sąd I instancji uznał roszczenie powoda w zakresie kosztów najmu pojazdu w wysokości 4.674,00 złotych i w zakresie naprawy pojazdu w wysokości 2.960,86 złotych.

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że strona pozwana nie wypłaciła stronie powodowej pełnej rekompensaty z tytułu najmu pojazdu zastępczego i naprawy pojazdu zastępczego Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 7.634,86 złotych. W pozostałym zaś zakresie oddalił powództwo jak niezasadne.

O ustawowych odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn zm.).

Rozstrzygnięcie dotyczące zwrotu kosztów procesu zostało oparte na zasadzie odpowiedzialności za jego wynik, ujętej w art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła pozwana – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., zaskarżając je w części zasądzonej od pozwanej na rzecz powoda kwotę 716,60 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz dalszymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz zasądzonej od pozwanej na rzecz powoda zwrot kosztów procesu stosunkowo do zaskarżenia zasądzonych roszczenia głównego.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił naruszenie prawa:

1. procesowego mogącego mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż strona pozwana nie wypłaciła żądanej kwoty na pokrycie kosztów najmu pojazdu zastępczego, w sytuacji gdy faktyczną szkodę w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego pozwana skompensowała poprzez zapłatę kwoty 716,60 złotych;
2. materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 361 § 2 k.c. oraz art. 824¹ k.c. przejawiające się zasądzeniem od pozwanej na rzecz powoda kwoty 4.674,00 złotych tytułem zwrotu wydatków poczynionych na najem pojazdu zastępczego, w sytuacji gdy pozwana w dniu 14 października 2015 roku wypłaciła na rzecz powoda odszkodowanie z tego tytułu w wysokości 716,60 złotych, a rzeczywisty rozmiar szkody związanej z najmem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego wyniósł 4.674,00 złote, co w rezultacie doprowadziło do przyjęcia, iż naprawienie szkody winno nastąpić poprzez zapłatę odszkodowania w wysokości przekraczającej rozmiar szkody o wartości 716,60 złotych.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 716,60 złotych, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu za obie instancje oraz wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów: decyzji pozwanej z dnia 14 października 2015 roku, bankowego potwierdzenia zapłaty kwoty 716,60 złotych z dnia 14 października 2015 roku na okoliczność naprawienia przez pozwaną szkody w postaci wydatków poczynionych na najem pojazdu zastępczego w zakresie 716,60 złotych poprzez zapłatę rzeczowej kwoty.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. Ponadto wniósł o oddalenie wniosku pozwanego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów: a) decyzji

pozwanego z dnia 14 października 2015 roku, b) bankowego potwierdzenia zapłaty kwoty 716,60 złotych z dnia 14 października 2015 roku na okoliczności wskazane w petitum apelacji i pominięcie nowych podnoszonych przez pozwanego faktów jako spóźnionych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się w całości zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku stosownie do jej wniosków.

Powyższa konstatacja wynika z uwzględnienia wniosków dowodowych pozwanego zgłoszonych w apelacji i okoliczności wynikających z dokumentów w postaci kserokopii pisma pozwanej z dnia 14 października 2015 roku o przyznaniu powodowi tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego kwoty 716,60 zł oraz potwierdzenia realizacji płatności w/w kwoty w dniu 14 października 2015 roku (pismo pozwanego k. 122, potwierdzenie płatności k. 123). W oparciu o powyższe dowody, oczywiste jest, że powód uzyskał od pozwanego w ramach postępowania likwidacyjnego częściową rekompensatę z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, w wysokości 716,60 zł i w tym zakresie należne mu i zasądzone przez Sąd Rejonowy odszkodowanie winno ulec obniżeniu.

Powyższe dowody zostały zgłoszone przez pozwanego jednak dopiero w apelacji.

Jako zasadnicza jawi się w tym kontekście kwestia prekluzji dowodowej, wynikająca z treści art. 381 k.p.c.

W wyroku z dnia 28 marca 2014 roku, sygn. akt III CSK 150/13 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że przewidziane przez art. 381 k.p.c. wyjątki od zasady przeprowadzania dowodów przez sądem I instancji podyktowane zostały głównie dyscyplinowaniem stron i skłonieniem ich do przedstawienia całego znanego materiału już w postępowaniu przed sądem I instancji. Sąd Najwyższy podkreślił, że nie mogą one jednak ograniczać rozpoznawczych i kontrolnych funkcji apelacji, ani stanowić przeszkody do wyjaśnienia okoliczności koniecznych do prawidłowego rozstrzygnięcia sporu, do czego zawsze powinien dążyć sąd II instancji (Legalis nr 1048644).

Z kolei w wyroku z dnia 02 marca 2012 roku, sygn. akt II CSK 362/11 Sąd Najwyższy podkreślił, że przepis art. 381 k.p.c. pozostawia sądowi II instancji ocenę możliwości i celowości dopuszczenia nowych faktów i dowodów w postępowaniu apelacyjnym (Legalis nr 490630).

Ocena, czy nowe fakty mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia zależy w pierwszej kolejności od tego, jak sformułowana i rozumiana jest norma prawna, która ma być w danej sprawie zastosowana.

Przenosząc powyższe rozważania na stan niniejszej sprawy wskazać należy, że podstawą roszczenia powoda jest art. 363 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c.

Z powołanych przepisów i bogatego orzecznictwa odnoszącego się do zasad ustalania wysokości odszkodowania z tytułu szkód komunikacyjnych w ramach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody i odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczycieli wynika,

że wypłacona tytułem odszkodowania określona suma pieniężna ma stanowić pełną rekompensatę uszczerbku w majątku poszkodowanego, do którego doszło na skutek kolizji.

Z drugiej jednak strony podkreśla się, że nie może to prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego.

Niewątpliwie w sytuacji nie uwzględnienia wniosków dowodowych zgłoszonych w apelacji z takim właśnie przypadkiem mielibyśmy do czynienia – powód ponad należne z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego odszkodowanie w wysokości 4.674,00 zł uzyskałby nienależną korzyść majątkową w kwocie 716,60 zł.

Utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku na skutek oddalenia wniosków dowodowych pozwanego i w rezultacie oddalenia apelacji prowadziłoby do zaakceptowania przez Sąd II instancji bezpodstawnego wzbogacenia powoda.

Mając na uwadze powyższe oraz uwzględniając także okoliczność, że przeprowadzenie dowodów z dokumentów zawnioskowanych przez pozwanego nie spowodowało przedłużenia postępowania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił pkt 1a) zaskarżonego wyroku w ten sposób, że zasądzoną kwotę 7.634,86 złotych obniżył do kwoty 6.918,26 złotych i oddalił powództwo co do kwoty 716,60 złotych wraz z odsetkami.

Na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Odwoławczy oddalił apelację w pozostałym zakresie.

Wobec tego, że pozwana wygrała sprawę w I instancji w zakresie 5 % (bowiem zapłata kwoty 716,60 zł miała miejsca po wytoczeniu powództwa), Sąd Okręgowy nie dokonał zmiany rozstrzygnięcia co do kosztów procesu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. 98

§ 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd II instancji orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 216,00 złotych. Na powyższą kwotę złożyły się: opłata od apelacji

w kwocie 36,00 złotych i wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym

w wysokości 180,00 zł, ustalone na podstawie § 2 ust. 2 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu pierwotnym (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804)

z uwagi na wniesienie apelacji po 1 stycznia 2016 roku, a przed 27 października 2016 roku.

SSO Beata Matysik SSO Mariola Szczepańska SSO Bartosz Kaźmierak